ז של פסח תשע"ט

(ר' גן-ציון פרד "אלה הם מועדי")

במדינת היהלים – פסח יבוא מיד לאחר הקציר –
הוא מתחיל בקידוש, ומסתיים בקידוש,
ואין מוכל באמצע הכביר".
סוכות x. עצרת רגל בפני עצמו. לכן הוא מתחיל
בקידוש ומסתיים כחול.
אם כדבר שהיו"ט אומרים הלילה – הוא ה'ח'ך
כל השנה. ~~הוא היה~~ כל ד' הימים הוא רמז שאתה,
פסח מיוחד – והוא מתחיל ומסתיים בקידוש אחרי כמה ימי חול.

שבת בראשית: הכלל כאן שמועה ואפקידה בשניך התוך,
כאן יום המנוחה בשניך הנוכחי.
– גובלנו סיום השניך, אבלם גבולות השניך אחרי "השבת".
– " מקדים אותו הרי, אבלם הוא בא אחרי "השבת".
– " ויום טוב ← קידוש והוא הוא הוכלה בלבד
– גובל יו"ט ← המצוה היא חול, והקידוש משמש הכנה –
ר' כוחו כוחות להמשך המשמש

ויקב"ה ברוא את העולם וקבע את הקידוש עיקר ואת חול טפל.
מאז אומות העולם והפכו את הסדר – עשו את העיקר טפל ואת
הטפל עיקר.

---

* חול נמצא בין קודש לקודש – כל עוד ולא לבינו לילה שבו
לחתור לקראת הקודש ולעשות את החול טפל אז.
* בין הקודש חיבה בין חול לחול כדי לרדת את הכוחות הפ"מ

(2) נניח בשבת אבשר נטצות, כמו שטצו אומות העולם,
הרי בפסח א' אפשר כבר לטצות.
← בפסח מוציאים את הצפיסה ה'הולכ' על מקומה של קונם
ושם תוכל בא"מ על שלמות.
במקרה הזה האמצע sandwiches בין הקונם לקונם, כדבר
שמוציאים עלי שלמו יתרוק מכבלי ושלו ירוים מתחומה.

פסח - ד ימים במקביל לשבוע של מצה בראש.
מכאן למדים להוסיף מהות על הקונם.
תוכן של שבוע בראש: 7 ימי תוכן ויום אחד של קונם,
פסח מצמצם את התוכן עוד יותר ל-5 ימים. ושלו ימים
קונם יש.
← כאן היו השאלות ה'הולכ' - שיתקרב לעוכ ליום
שבועו שבת.

ומה הקונם שאלה שאפשר ה'הולכ'?
- שלו כמו אוכל הנכדים שהוכרים הנילה מן הצומה.
- הוא הקונם שמקבלת את התוכן עד שהוא עצמו נהפך לתוכן
קונם.
- ב-ד של פסח מתרים לנו התורה מלאכה הקשרה
לעולם לפה - יום מן הקונם שלנו הוא קונם ענוב-
ושלו קונם של שלכים.

---

③ ואומה ה מטלים יכולים לבטלן שהרי היום הכוונה
של פסח הוא הקדש שנאמר בין אוכל לאוכל, וכן אמרה
ליום ה-ך של פסח, ולית היתלה ומוקף של ספירה,
ושוין שני ימים אלה הראשונים של פסח.

בגמ' ספירת העומר ומצות"ד. אומרים על ספירה.
"ממחרת ה שבת וכו' תספרו 50 יום..."
ספירה מתחילה ביום חול, כי היום הכוונה של פסח
אינו נכלל בספירה לו. והיו משמשות ביום הקדש כי
היום ה-50 כן נכלל בספירה לו. והיום ה-50 הוא יום עצרת,
יום הקדש.
~~ואומרים ביום ה-50 לא סופרים את העומר, על יום מחר~~
ואומרים ביום ה-50 לא סופרים את העומר, על יום מחר
נכלל בספירה. ועצרת להגיד שהספירה מתחילה בתוך
ומסתיימת בקדש.
לזה נתכוונה ה'הגדה' המאוחרת - לעבור שלב של
מתוך שלב בקדש, שכל יום ויום יקרא יותר ויותר
למטרה נכספת לו.
וכן היבדילים שונים מוגים בהשלמה לו ורוצים
לחלק את הקדש במקום לקדש את החול.
הם סילפו את רעיון ספירת העומר ואומרו כי יום ה-50
דרך אגב להיות ואחר' העצרת -
כעומר אין כוונתה של ספירה לו להמתין את השיפה.
לעבור מן החול אל הקדש, מיום ה-49 שהוא חול ליום ה-50
שהוא הקדש -
- אולי ה'הגדה' שהוא שגת לפי שיטתם ביום ה-50 ③
שהוא "רק" עצרת.

(4) וכמו שמתמטיקאים להוסיף מהתחל על הקונצנזוס, אלא שלב,
בין בניית הטענה על עצמו, בעלי מלאכה והרכבה
דורשת מיבוד של עצמו את עצמו, בעלים של כלכלה יחלקאל
שקרואנו בהפטרה אתמול.

ביקורת שתרים יכול מתנדי ישראל שבעים שנה:
שבנו מתחנה למחנה" עד מעמד הר סיני, שם:
"ויחן ישראל נגד ההר" - כולם אחד בלב אחד.

שיח' של פסח שלמד אותנו מהו העיקר
ומהו טפל, ואילו סכירות העלומר שלמדה
עוותנו את הדרך להליץ על העיקר:
יום-יום
רבנים - רבנים
שלב - שלב.
עד שניתן ליום ולעולם שכולו טוב ומנוחה
לה" עולמים - במהירה בימינו אמן.
חג שמח!

(4)